11. Det war mitt ſiſta ord och ſkri, Herre Gud Fader ſtat mig bi, dig befaller jag nu min And, du äſt min trogne Frälſerman.

12. O Hjertans Foſter-Fader kär, Styrcke Er Gud til lif och ſjäl, Haf mycken tack, för hwarje dag, I mig ſå rundelig ſpiſat har.

13. O hjertans käre Moder min, Fäller ej tårar ſå på kinn, Jag är nu klädd i hwita klär, I Lambſens Blod rentwagen ſkjär.

14 Far wäl, far wäl, min Moder kär, Gud hjelpe Er til lif och ſjäl, haf mycken tack til tuſend mått, För alt ondt I för mig utſtådt!

15. Far wäl min wänner med ett ord, Bewar Er Gud, jag ſkyndar fort, Uti min graf til Dommedag, då wi få glädjas utan tal.

16. Jag hörer Himmels Harpor mång, En ljuflig thon och härlig ſång Ej kan jag längre blifwa här, Sluppit har jag alt mitt beſwär.

17. Så ſwingar jag i luften opp, I watnet lemnar jag min Kropp, Min ſjäl är uti JEſu Famn, der hon har fådt en trygger hamn.

⁂ ⁂ ⁂

GS 2009

Chriſteliga Tankar,
Om GUds Guddomeliga Förſyn,
Jemte upmuntran at tänka på Döden och Ewigheten.

Föreſtälte

Uti Twenne Härliga

Wiſor,

Den Förſta:

Förblindade werld, ꝛc.

Den Andra:

Öfwer en Jungfru benämnd Sara Lars Dotter, ſom oförmodel drunknade uti Norrſtröm i Stockholm.

Salig är jag förwiſt det år, ꝛc.

Sjung. under ſina egna behagelga Melod.

Geſle, tryckt hos Ernſt Peter Sundqwiſt 1802.

Exemplaret koſtar 1. ß.

12. Förnögd med min Lott, Jag anſer för godt Hwad Himmelen gör; Jag ſtår och jag ſwigtar; Jag lefwer och dör I Skaparens hand, Som räknat och ſigtar Den ringaſte Sand.

13. Hwad mig ſynes Gull, För Honom är Mull; Hwad mig ſynes ſtort, För Honom är ringa, Som Himlarna gjort: Hwad mig utan Lag Syns tygelfritt ſpringa, är Himlens Behag

14. Så bär dig då til Du Werld ſom du wil; Låt onſkan gå fram I prunkande kläder; Låt åra bli ſkam; Låt Fänad bli Folk; Låt Samwet bli Wäder, Och Tungan deß tolk.

15. Upſtudſa din Prakt Mot Skaparens Makt, Slå dygderna ned; Låt Laſterna båra Sin Purpur i fred: Jag wet dock förut, At alt til hans åra Skal lända på ſlut

16. Mig intet et Hår Af hufwudet går, Mig ingen förtret I hemlighet wankar, Som Han icke wet; Han öpnar mitt Bröſt Och ſer mina Tankar, Min ångſlan och tröſt.

17. Min Hjälp uti nöd, I Hunger mitt bröd Wälſignar Han wiſt. Han mig

mig och förſwarar Mot Werldenes Liſt; Hwar enda min Tår Han noga förwarar: Och hämnar min ſår.

18. Min Lycka Han ſåg, När jag ännu låg I Mörkheten qwar; Mitt Urwärk Han ſtälte, Mit Bröd Han mig ſkar; Hwi ſkulle då Du Alswäldige Hjelte förgäta mig nu.

19. Nej wet jag ej mer, Så wet jag och ſer, At långſen Du böd Den Himmelſka Rätten utmäta mitt Bröd: Det gifwer du mig; Men -Medlen och ſätten Dem lemnar jag Dig.

20. Jag törs icke be, Jag kan icke ſe Hwad ondt är och godt, Hwad gagnar och ſkadar; Men när jag det fått, Som frukt af Ditt Land, Så tackar jag glader, Och kyßer Din Hand.

21 Bland falſkhet och Swek, Bland Konſter och Strek, Bland höfliga Mord, Bland muntrogna Bröder, Bland färgade Ord Jag trifs intet wäl; Om Du mig ej föder Jag ſwälter ihiäl.

22. Men fåfängt mot Dig För ſlugheten krig, Deß makt är ſom glas; Deß illgrep Du bräcker, Som Krukor i kras, Du blottar deß blygd, Och allmänt uptäcker deß färgade dygd.

23. Så

23. Så ſkal då alt mitt Från Sorg bliſwa qwitt; Förnögd med Guds Råd, Jag aldrig ſkal ſkilja Hans Tuktan från Nåd; Mitt Hus har jag bygt På Skaparens Wilja; der ſofwer jag trygt.

24. Så hör nu och lär O menniſka kär: Beſtäll, ach! beſtäll Beredder at wara din Lefwernes Qwäll; då HErren tin Gud Så täckes behaga at kalla ſin brud.

25. Ach! ſalig och ſäll Förbliſwer then Själ, Som dö hafwer lärdt! En ſkinande Krona är henne beſkärt: Men djeflarnas här Skal henne ej ſkona, Som oberedd är.

26. Min JESU! mig gif Så ſtälla mitt Lif, At ſtund och Minut Jag tänker på döden och dagarnas ſlut; Så warder jag wis, Förwaras från Glöden, och ſjunger Dig pris.

Den Andra:

Salig är jag förwiſt det är, Sörg mig ej mer O moder kär, Olyckan blef då glädjen ſin, jag hwilar hos Frälſaren min.

2. Hans anſikt blida ſkådar jag, Frälſaren Christum jag famtar, Och hugnas hos min Frälſerman, der intet dödsqwal komma kan.

3. Men-

3. Menniſkans lif ſnart ändat är, Såſom et blomſter det afſkärs, Om morgonen pryder det wäl, Om aftonen kallas för flärd.

4. Altſå äre wi Adams barn Snart ſnärde uti dödens garn, När wi bäſt tänka hafwa ro, Griper oß döden i ſin klo.

5. Rätt ſom en Fogel i et ſtreck, Gripes uti et ögnablek, kom döden grym gaf mig en ſömn Och förde mig i ſtridan ſtröm.

6. Bittid en morgon jag upſtod, Luſtigt war då mitt unga blod; Men innan middags ſtunden kom, döden mig wände glaſet om.

7. Rätt ſnart lade mig uppå bår, ſom ſprang, hoppa, lekte i går, dantzad och ſång för Fränder min, döden förkortade dantzen min.

8. Christus för mig död lidit har, Til hwilken jag ock ſkyldig war, Med ſin blod har han gjort mig ren, Skänkt mig en Krona utan mehn.

9. Efter mig wäntar jag min Mor, och för mig finner jag min Bror, wi ſkola der med palm i hand inför Guds anſikt träda fram.

10. Röfwaren uppå korßet låg, då han Frälſaren Christum ſåg, Ropade han ſå innerlig: O HErre tänk i dag på mig.

11. Det

* * *

Förblindade Wärld! Hwart raſar din Flärd? J wilſamma Strömmar, Hwem har Er ſå ſtält, Skal folk och Natur Gå fritt utan tömar, Som wildaſte Djur?

2. Här famlar all ting J Oreda kring; Der winner et Null Den präktigſte Lycka; Här andas omkull De rotfaſte Träd; Och Ogräs förtrycka Den renaſte Säd.

3. En gammal och tung Utlefwer en ung, Med darrande ſtaf, En Uſling borthjelper En hjelte til graf; De fula få Märg, När Skjönheten ſtjelper J friſkaſte Färg.

4. Här wißnar en Ros, När Näßlan der hos Blir yfwig til mods; Här laddas den Rika Med gods uppå gods: Den Fattige ſer, Sin föda bortwika, Och miſter än mer.

5. Men mäſt gjör mig ondt, At Dygd ej blir ſkont; Det Himmelſka Barn Af Olyckor blifwer Nedtrampat i ſkarn; När fräckaſte Laſt Til Heder upklifwer, Och håller ſig faſt.

6. Jag intet förſtår, Hwi ödet begår Så ſkenbara Fel; Månn Werlden

ſig

ſig hwälfwer På Lycka och Spel: Månn Himlarnas Här är gjord af ſig ſjelfwer Och ſjelfwer ſig bär?

7. Så talar min Harm, Mot Allmagtens Arm, Så ifras mitt Mod J Blindhet om Yra Med Kjött och med Blod; Det önſkade få All werlden beſtyra En Dag eller twå.

8. Men ewiga Lag, Som finner mig ſwag, Förlåt mig mit knot, Hwad ſkulle jag råda Din Wishet emot; Ack had' jag den nåd, At en gång få ſkåda Dit hemliga Råd!

9. En Örn har ſin frögd J klarhet och högd; Från Jordenes Grus Mot Solen han wågar, At ſkåda deß Ljus När Färlor och Mygg Wid dunklaſte lågor Få wingelös rygg.

10. Så lyft och du mig Från ſtoftet til Dig Et ögnableck opp, Att ſe hur du wänder All werldenes lopp; Hwad Orſaken är Til alt det ſom händer Så underligt här!

11. Dock hält, jag går nid, Jag hißnar här wid, Et Alt uti alt, Som tuſende werldar J blinken befalt, Betar mig min Syn: Min flyckt blir förtärder i ſtrålande Skyn.

12. För-